

Malý prehľad veľkých militaristov Slovenska (II.)

Ilustračný obrázok: la.indymedia.org

Pokračovanie článku zo septembrového čísla Zem&Vek o etalónoch mediálnej a politickej servilnosti a nezávislých „expertoch“ z mimovládok.

Alexander Duleba

„Ak aj pripustíme, že islamizmus hrozba je, najskôr musíme čeliť prvoradej hrozbe, ktorou je politická rusifikácia Európy.“

Duleba patrí do prvej generácie expertov, ktorí vyštudovali pred rokom 1989, no v deväťdesiatych rokoch sa aktívne začali angažovať v mimovládkach. V roku 1995 začal pôsobiť vo Výskumnom centre Slovenskej spoločnosti pre zahraničnú politiku (RC SFPA), ktorého vznik iniciovala Magda Vášáryová a Pavol Demeš. Rok po nástupe do SFPA získal Duleba dvojročné výskumné štipendium od NATO. V roku 2000 sa stáva riaditeľom SFPA pre zahraničnú politiku a je ním dodnes. Tu treba spomenúť, že SFPA nielen úzko spolupracuje s ministerstvom zahraničia, ale sa ho snaží aj ovplyvňovať. „Naším cieľom je ovplyvniť pozíciu Slovenska. Sme národnou štruktúrou, ktorá sa zaoberá

zahraničnou politikou našej krajiny,“ povedal svojho času Duleba, ktorý v rokoch 2003 až 2006 dokonca pôsobil ako čestný poradca prezidenta Ivana Gašparoviča v oblasti zahraničnej politiky.

Keďže sa Duleba špecializuje na krajiny bývalého ZSSR, jeho priestor v médiách narástol najmä po udalostiach na Ukrajine. Vo svojich vyjadreniach pravidelne zastáva protiruské stanoviská.

Ivo Samson – prorok rozpadu Ruska

„Rusko sa do dvadsiatich rokov rozpadne.“

Tretí najcitovanejší bezpečnostný analytik v médiách v roku 2015 patrí do prvej generácie „expertov“, ktorí svoju kariéru začínali v deväťdesiatych rokoch. Začínal v SAV, neskôr pôsobil v Slovenskom inštitúte medzinárodných štúdií Ministerstva zahraničných vecí, od roku 1998 v Slovenskej spoločnosti pre zahraničnú politiku (vznik SFPA iniciovali o. i. Pavol Demeš a Magda Vášáryová, od roku 1995 tu pôsobí aj Alexander Duleba), istý čas pracoval aj ako poradca ministra obrany Martina Glváča a nakoniec zakotvil v roku 2013 v Inštitúte obranných a bezpečnostných štúdií, ktorý patrí pod ministerstvo obrany.

Samson sa vyjadruje k téme bezpečnosti v regióne strednej a východnej Európy, medzinárodnému terorizmu a vývoju na Blízkom východe. Dlhodobo tvrdí, že napätie medzi Palestínou a Izraelom „nie je produktom založenia štátu Izrael, ale skôr nevyriešených sporov medzi moslimami, ktorých doteraz spájala iba spoločná nenávisť voči židovskému štátu“. Samson pravidelne dáva vývoj a súčasný stav na Blízkom východe za vinu arabským krajinám a islamu, pričom sa vo svojich analýzach uchýľuje k nekritickej obhajobe Izraela a jeho politiky.

Jaroslav Nad' – spojenecky zmoknutý analytik

„Propaganda v podobe alternatívnych médií, bilbordových kampaní, ale aj diskusií po Slovensku ohrozuje štátne zriadenie Slovenska.“

Analytik Slovenského Inštitútu pre bezpečnostnú politiku patrí už do druhej generácie expertov. V čase, keď Slovensko stálo pred otázkou, či otvoriť alebo Severoatlantickej aliancii v ceste na Juhosláviu, Nad' nastupoval na univerzitu, no už v roku 2003 získal miesto na ministerstve obrany. Tu na rôznych pozíciách pracoval až do roku 2011. Pôsobil napríklad ako riaditeľ kancelárie a poradca štátneho tajomníka MO SR či riaditeľ Sekcie obrannej politiky, medzinárodných vzťahov a legislatívy MO SR v Bruseli. Počas práce na ministerstve absolvoval niekoľko školení v Centre Georgea C. Marshalla pre bezpečnostné štúdie, v Škole NATO v Nemecku a na Európskej vysokej škole pre obranu a bezpečnosť v Bruseli.

Po návrate na Slovensko v roku 2013 sa opäť začal angažovať v mimovládach, ako je Stredoeurópska strategická rada alebo Slovenský inštitút pre bezpečnostnú politiku. Nad' sa takisto podieľa na chode stránky antipropaganda.sk a v septembri 2015 organizoval víťanie amerického konvoja na česko-slovenskej hranici, ktoré však skončilo fiaskom. Zaplatené autobusy priviezli na hranicu niečo cez dvadsať aktivistov, ktorí pri čakaní na svojich hrdinov zmokli.

Vo svojich mediálnych výstupoch tvrdo obhajuje konfrontačnú politiku voči Ruskej federácii, ako aj ďalšie zbrojenie Severoatlantickej aliancie. Napríklad v dokumente 75 riešení pre slovenskú obranu Nad' s Milanom Majerom navrhujú, aby vláda schválila ústavný zákon o financovaní rezortu obrany, ktorý by ju zaväzoval dosiahnuť vynakladanie 1,6 % HDP na obranu. Napriek intenzite, s ktorou médiá prinášajú Nad'ove vyjadrenia, minimálne niektoré z nich sú spochybniteľné. Nad' často operuje s tvrdením, že Rusko vynakladá mimoriadne vysoké sumy na propagandu – viackrát v médiách vyčíslil sumu na 7 miliárd dolárov ročne, pričom samotný Senát USA odhaduje náklady na ruskú propagandu „len“ na 1,4 miliardy ročne. Ďalším, pomerne často opakovaným tvrdením je, že protiraketový štít NATO budovaný vo východnej Európe nie je namierený proti Rusku, ale proti ojedinelému jadrovému útoku balistickou raketou z Blízkeho východu či Severnej Kórey. Pravdou však je, že jedinou krajinou na Blízkom východe, ktorá vlastní jadrové zbrane je Izrael, a KĽDR nevlastní rakety schopné zasiahnuť územie Európy.

Róbert Ondrejcsák

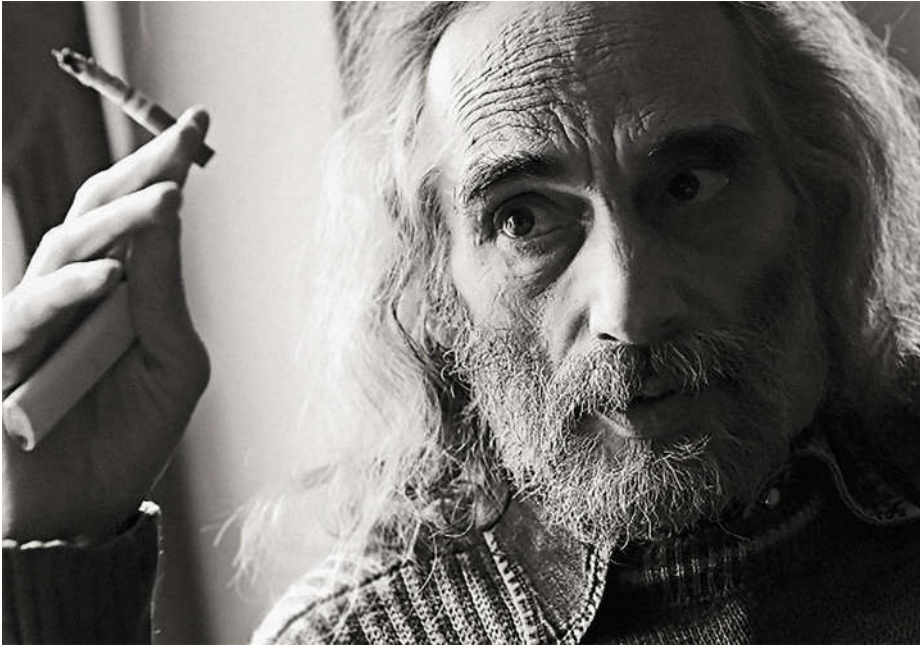
„Nikto vám nedá konkrétne záruky bezpečnosti v súčasnom svete, okrem Aliancie.“

Ondrejcsák takisto patrí do druhej generácie expertov. Od roku 2001, keď ukončil vysokoškolské štúdium, striedavo pôsobil v neziskovom sektore a na ministerstve obrany. V roku 2007 sa stal riaditeľom CENAA – think tanku, ktorý v roku 2003 založili ľudia blízki SDKÚ-DS.

V médiách sa CENAA začína častejšie objavovať až od roku 2012, najmä prostredníctvom Róberta Ondrejcsáka. Ten vystupuje v médiách obhajujúc kroky a politiku USA a NATO vo všetkých konfliktných oblastiach (Irak, Juhoslávia, Líbya, Sýria, Afganistan, Pakistan či Ukrajina). Počet jeho výstupov v médiách enormne narástol najmä v súvislosti s konfliktom na Ukrajine, pričom Ondrejcsák je známy svojimi čierno-bielymi „analýzami“. Na jednej strane bez akýchkoľvek dôkazov verejnosť utvrdzuje v tom, že Rusko nielen podporuje povstalcov na Ukrajine, ale im aj velí a posiela do bojov regulárnu armádu. Na druhej strane divákov presviedča o nevyhnutnosti budovania armádnej infraštruktúry a objektov NATO, ktorá má mať „čisto obranný charakter“.

Po „paláčovom prevrate“, ktorý v CENAA prebehol v apríli tohto roku, bol Ondrejcsák nútený založiť nový think-tank s názvom STRATPOL. Zmena pôsobiska však Ondrejcsákov priestor v médiách neovplyvnila.

Peter Schutz – dvorný militarista denníka SME

„Pokiaľ ide o Irak, bez ohľadu na stav dôkazov a medzinárodnej legality je akcia morálne plne legitímna.“

Peter Schutz patrí medzi stálice vojnových štváčov v novinárskej obci. Vo svojich komentároch sa síce väčšinou venuje domácej politike, no nevyhýba sa ani diani vo svete, kde zastáva výrazne proamerické postoje. Súčasné označovanie za nepriateľa každého, kto voči aktuálnej „hrozbe“ (dnes Rusko) nezastáva tvrdo militaristické pozície, Schutz praktizoval už pred druhou vojnou v Iraku, keď písal, že Saddám „cez armády mierových aktivistov operuje na území nepriateľa“. Ešte pred začiatkom samotnej vojny v Iraku sa zviditeľnil svojím nadšením z toho, že Slovensko podporilo tzv. koalíciu ochotných. „Slovensko je „hráč“ – kto by to bol pred štyrmi rokmi povedal? Síce malý hráč, ale zaujímavý – v tejto chvíli popri Británii a Poľsku napríklad iba tretí v Európe, kto sa pridá k prípadnej americkej invázii bez ohľadu na ďalší vývoj v OSN,“ nadchýnal sa Schutz vo februári 2003.

Podporoval postup Západu v Kosove, Líbyi či v Sýrii a najnovšie sa vezie na protiruskej vlne. Novinári píšuci inak, ako jeho kolegovia zo SME „hájajú záujmy Kremľa lepšie, než jeho šéf“. Za takúto obeť proruskej propagandy označil dokonca aj Richarda Sulíka.

Na margo sankcií proti Rusku zase Schutz tvrdí, že samotný Putin „pokiaľ nepocíti, že Západ je odhodlaný ho vyhladovať tak, že ani vojakom nedá nažrať, bude pokračovať“.

Matúš Kostolný – šéfredaktor proamerických denníkov

Bývalý šéfredaktor SME a súčasný šéfredaktor Denníka N začína svoju novinársku kariéru v roku 1994 na zahraničnom oddelení redakcie SME. Prednostne sa venoval daniu v západnej Európe, najmä na Britských ostrovoch. Počas vojny v Juhoslávii Kostolný do SME neprispieval, vynahradil si to však počas vojny v Afganistane, no najmä tej v Iraku.

Čitateľom vysvetľoval, že by sme do Afganistanu mali vyslať aj našich vojakov, pretože „nejde ani tak o pomoc protiteroristickej koalícii v boji proti Usámovi a ani nie o pomoc Afgáncom. Ide o dobré body u spojencov v NATO. Odchod do Afganistanu je jediný rukolapný dôkaz, že sa vieme správať ako člen NATO.“

A rovnakou šancou bol aj Irak. Pretože Kostolný už v lete 2002 vedel, že Irak vlastní zbrane hromadného ničenia. „A je jasné, že je len otázkou času, kedy by ich použil. Irak je preto pre nás šancou. Môžeme ukázať, že stojíme na správnej strane. Môžeme hlavne ale ukázať, že vôbec niekde stojíme,“ napísal v článku s príznačným názvom Irak ako šanca.

Ak na niekoho zo slovenských novinárov sedia slová protivojnovnej piesne *Spomienky na budúcnosť*: „zajtra padnú bomby na Bagdad – sľubuje reportér,“ tak je to práve Kostolný.

Už od júna 2002, teda deväť mesiacov pred začiatkom vojny, spomínané bomby nielen sľuboval, ale ich najmä pravidelne obhajoval. „Powell ukázal, že Saddám Husajn ukrýva zbrane hromadného ničenia, že systematicky marí prácu medzinárodných inšpektorov,“ písal vo februári 2003 Kostolný a dodal: „Odpočuté rozhovory a satelitné snímky ukázali, že Bagdad pred inšpektormi ukrýva zbrane hromadného ničenia.“

Neukrýval, čo je dnes neodškriepiteľný fakt. Ale boli to práve takéto články, ktoré verejnosť presviedčali o nevyhnutnosti vojny v Iraku, ako aj o vstupe Slovenska do NATO. To sa aj nakoniec stalo, a tak sa Kostolný mohol v roku 2004 rozplývať nad tým, že členstvo NATO nás konečne zaradilo do demokratického sveta.

Po afganskej a irackej vojne, v roku 2006, sa Kostolný stal šéfredaktorom SME a k udalostiam, či už doma alebo vo svete, sa nevenoval s takou intenzitou. Odteraz však riadil redakciu denníka, ktorý najvehementnejšie obhajoval nie hodnoty, ale záujmy USA. Po tom, ako SME odkúpila Penta, Kostolný s časťou redakcie založil Denník N – ešte servilnejšie periodikum voči NATO, USA, Izraelu a militarizmu.

Štefan Hríb – novinár píšuci pod vlajkou USA

„Ponuka prišla z ich strany a ja som súhlasil a súhlasil by som znovu, pretože je to správne a NATO sú naši spojenci.“

Náš malý prehľad veľkých militaristov uzavrieme tým najväčším – novinárom, ktorý má bez škrupúl v redakcii zavesenú vlajku USA a úplne vážne hovorí, že je pre svet šťastím, že Spojené štáty sú takými akými sú. Pritom mu na výrobu jeho diskusných relácií finančne prispieva NATO.

Štefan Hríb sa začal v médiách aktivizovať až po revolúcii – v Slobodnej Európe, neskôr v týždenníku Domino fórum a nakoniec v relácii Pod lampou a týždenníku .týždeň, ktorý možno s pokojným svedomím označiť spolu s Denníkom N za vlajkové lode militarizmu a americkej propagandy na Slovensku. A treba dodať, že Hríb obhajoval zrejme každý ozbrojený konflikt vedený Spojenými štátmi či ich spojencami – Juhosláviu, Palestínu, Afganistan, Irak, agresiu voči Líbyi. A je to práve Hríb, ktorý s ďalšími militaristami volá po ráznejšom postupe Západu v Sýrii, ale aj na Ukrajine.

(Prvá časť článku je [tu](#).)